

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Pierii Valeriani Bellunensis Hieroglyphica, Sive De
Sacris Ægyptiorum Aliarumque Gentium Literis,
Commentariorum Libri LVIII**

Valeriano, Pierio

[Lipsiae] ; Francofurti Ad Moenum, 1678

Felis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14259

observavit. Sus vero forexque tanta concordia naturæ consentiunt, ut quod Magi tradunt, si quis muris jecur in fico porco vorandum dederit, animal id eum qui dederit, nullo edito grunnu ultro deinceps adsecatetur quoquo ierit, quod ego Patavii factum memini nonnullorum juvenum ast, qui ganeæ potius quam disciplinis dediti erant, non sine totius vicinia querelis, quæ sibi porcos in certis authoribus abduci lamentabatur.

AMATORIÆ DELICIAE. CAP. XXXIV.

LOnge vero diversum illud, quod illecebras amatorias, petulcioresque lascivias per album munrem significare, non Ægyptiorum modo commentum, verum & Græcorum fuit. Nam de muris salacitate multa fuit à plerisque prodita: sed præcipue mihi videtur Plautus rem expressissime, ubi Phronisium Dinarcho suadere conatur, ut multivolus sit in re venerea, sic enim ait: *Sed tamen cogitato mus pusillus quam sit sapiens bestia, atatem qui uni cubili nunquam committit suam, qua si unum obdeatur, aliunde profugium querit.* Moris vero fuisse muris nomine amatoribus ad blandiri, ex Epi-

Auctor AE
rianus l. 12.
6.10.

grammatarii versu noscitur:

Nam cum me murem, cum me tua lumina dicas.

Ob notissimam verò muris salacitatem, mulierem quandam portentosæ libidinis, qualem nosti Messalinam fuisse memorant, ab Epicrate Myonam, quasi nos Murinam dicamus, appellatam à Ælianu,

INTAMINATA MUNDITIA. CAP. XXXV.

Mus albus
vix.

Quem vero intelligat Ælianu & Philemon per album murem, nemo ex nostris, quod habemus legerim, explicavit: si tamen ad Plinium & alios probatissimos authores aspiceris, eum esse conjicies, quem Armenium vocamus, villi pelliumque mollitie delicatum, Francisci Petrarachæ varibus pro castitatis hieroglyphico nobilitatum: utpote qui delicationis cujusdam munditia exemplar haudquaquam ignobile esset, cui scilicet spurcitia tantæ sit abominationi, ut limo ante osium cavi illito, capi potius à venatoribus, quam eo feedari patiatur: quod cum sanctiores sit amoris proprium, intemerata castitatis symbolum, quæ divina tantum flamma succendatur, à peritissimis rerum ponitur.

ARGIVI CAP. XXXVI.

Invenitur & in numis muris signum: eam vero Argivorum præcipue monetam fuisse, Plutarchus ait, apud quos suislet moris, ut numum imagine muris insignitum cuderent,

DE FELE. CAP. XXXVII.

Piñ. lib. 19. **S**i pro Æluro Felem reddidero, satis scio paratos emissarios esse qui medentibus invadant. Sed enim quæ Plinius de Fele refert, dum quærit quo silentio, quamque levibus vestigiis avibus obrepant Feles, quamque occulto speculati in musculos insiliant: tum ea quæ ab Anniano Poëta memorantur apud Gelliū, quæ ab Ægyptiis eo superfunt memoriaz prodita, cuius oculi ad vices Lunæ, aut ampliores sunt, aut minores domestico huic animali, quod Albertus modo cattum, modo Murilegum appellat, congruere manifestum est. Sunt & qui Musionem vocent: Felem autem alii, quæ vul-

6.73. *Varia felic.* *nominata.* *g.º Felina, alii qui Martes appellatur, esse volunt, eoque & Varronis & Columellæ autoritatem trahunt. Nam quæ illi una cum Nicandro de venatu avium clandestino nocturnoq; tradunt, Martem id facere satis exploratum est. Sed quoniam de harum nomine pleriq; certant, ne temere uni magis quam alteri faveamus. Æluri vocabulum interim usurpabimus, de quo in antiquo Festi Pompeji codice hæc adinueni: *Est Ælurus animal Leonis cum procreatur persimile, olim sylvestre: maxime muribus adversatur, salax, oculi cuius acie flammæ, ad imitationem Luna crescent & decrescent. Nam veluti Luna pro solaris luminis participatione faciem quotidie variat, ita Ælurus pari cum Luna conditione affectur: nunc aquila, nunc immunita papilla, prout Luna orbis nunc se plenum, nunc dimidiatum, nunc cæsum, nunc tuberosum ostentat.* Licinius Umbrius in Nereia: Murium singes Ælurorum oculis, ut minutis lo-*

B.4.3

Anam ariolantur. Quibus quidem verbis nescio an explicatus cattus noster domesticus à quopiam describi possit. Sed quoniam de Āluro satis constat, de Latina locutione nondum per hos liquet, quamvis totiens Cicero Felem & Canem inter Āgypti numina socialiter enumeret, dubio procul cat- cum intelligens. Āluri ipsius, si cattū nomen ita abhorrent, significata referamus,

IMPLORATIO. CAP. XXXVIII.

Veteres cum hominem in manus hostium illapsum, qui miserabiliter auxilium imploret, indi- care vellent, Soricem pingebant ab Āluro comprehensum: exauditur enim statim miserabi- lis ejulatus, & vox veluti auxilium implorantis ubi mus in dentes incidit ejusmodi: unde proverbium: *Sorex Hecaten*. Causam Simnius Capito sic interpretatur: quod is qui in manus hostium in- cedit, illorum ducem implorat. Est vero Ālurus (ut Verrius ait) sub tutela Hecates. Apud mythologos invenias Jovem ludicro certamine Apollinem cum Hecate tenella adhuc atate commissile, argumento proposito, ut ipsi quoque certatim animalia conformarent atque producerent, terræque theatrum implere procurarent: tum Apollinem statim hominem protulisse, adversus quem Heca- te Simiam opposuerit a se factam: exceptam risu rem, Apollo Leone terribili producendo, inturbavit. At Hecate ludo etiam indignata vinci, Ālurum genuit. Majore hinc Apollo effusus risu Mu- rem in Hecates ludibrium protulit: illa magis indignata cum vi non posset vincere, ad artes con- versa Simiam in Leonem, Ālurum in Murem acriter incitavit. Leo diu à Simia natibus ejus affixa, tota est arena ad furorem usque exagitatus, Mus aufugiens ad Apollinis pedes procubuit, atque ita servatus. Ulturus autem Leonis injuriam Deus vim medicam in Simia sanguinem immisit, qua Leo febre correptus sanaretur: atque ita factum, ut Leo semper Simia pastum appetierit. Āluri au- tem genitale semen ita reddidit igneum, ut ejus generis feminina, de re omni animantium generi vo- luptuosa, & angi & cruciari ad miserabilem usque vociferationem, compellatur. Alii rem tametsi manifestè fabulosam, ita gestam memorant: Solem & Lunam initio rerum in certamen devenisse, ut terram animalibus réplerent, cura ejusmodi illis à summo opifice demandata, statimque Leo- nem ea, qua insignis est, specie à Sole conformatum: Lunam vero armulatione concitam, cum Deos omnes in novæ belluæ admiratione detentos animadvertisset, neque opus id æquaturam se confi- deret, Ālurum protulisse, animal quippe Leoni perquam simile, sed & armis & specie tanto inferioribus, quanto Luna ipsa Sole deterior est. Oborto interim inter Deos risu, indignatum Solem eam fuisse Luna temeritatem, ut secum ausa esset contendere. Murem evestigio procreasse, ut Āluri contentionem eluderet. tum Lunam majoribus ingenii viribus convocatis, quantacumque potuit ^{altera pro- gerbiti de- claratio.} arte conatusque, quantoque maxime studio proficere potuit Simiam progenuisse: id quoque ani- mal cum ridiculum adeo apparuisset, elususque omnium cachinnatione Luna conatus fuisset, adeo id indignè Luna tulit, ut sempiternas inter Simiam & Leonem, neque non inter Ālurum & murem, commiserit inimicitias.

LUNA. CAP. XXXIX.

DApud Āgyptios sane Āluri, præcipuum hieroglyphicum erat, ut ex ejus imagine Luna intellige- ^{Āluri Ge-} retur, in cuius cultum magna Ālurum veneratione prosequabantur. Satisque constat eum ^{nemtio au-} qui animal ejusmodi vel incuria occidisset, populari tumultu variis suppliciis male tractari, & enc- ^{Apud Egypti- os quanta.} cari solitum: cujusmodi superstitionis exempla in Romanum civem edita sunt Ptolemai illius tem- pore, qui à Romanis in societatem & amicitiam receptus est. Porro nullum apud Āgyptios Iside numen majus, neque venerabilius fuit. *Isis* vero, quamvis & Astrocyona è coelestibus signis addi- sum habeat, in primis tamen accipitur pro Luna. Quicquid vero cum Luna consensum aliquem haberet, id apud eos honori habebatur. Ex quo vero Soli Luna maximè dicitur aduersa, Āluros lu- nare animal, sympathizans animalia Soli notabiliter subiecta, genuino quadam odio prosequitur: utpote Soricem, qui totus est Solis, adeo ut etiam, ut dictum est superius, illi Smynthei cognomen- tum indiderit.